

[Gottschalck-Hansen.]

positive resultater af de foranstaltninger, der er truffet for at begrænse eller udrydde tuberkulosen.

Da vi nu gennem den højtærede arbejds- og socialminister yderligere har fået tilkendegivet, at sundhedsstyrelsen anbefaler det foreliggende forslag, ser jeg også deri en saglig garanti for og berettigelse i, at det ophøjes til lov. Da antallet af tuberkuløse patienter gennem de sidste år er blevet væsentligt reduceret, vil en forlængelse af statstilskuddet fra 3 til 4 år næppe andrage større summer. Jeg vil dog finde det naturligt, hvad der også er givet udtryk for af ærede tidligere talere, at man i et udvalg ser nærmere på enkeltheder. De spørgsmål, der blev rejst af den ærede ordfører for forslagsstillerne, synes jeg man rettelig bør tage standpunkt til i det kommende udvalg.

Idet jeg iøvrigt henviser til de bemærkninger, som den højtærede arbejds- og socialminister fremførte, og som jeg fuldt og helt kan tilslutte mig, skal jeg med disse ord på mit partis vegne tilsige vor støtte til en velvillig behandling af lovforslaget i et udvalg.

Svend Jørgensen: Når man gang på gang har set, hvilken ulykke det har været for en familie, at en eller flere af dens medlemmer er blevet ramt af tuberkulose, er man ikke i tvivl om, at den ændring i loven om offentlig forsorg, som blev gennemført i 1949, har været berettiget, og at den også i nogen måde har virket efter sin hensigt. Det er af overmåde betydning, at samfundet nu kan yde den syge den nødvendige lægehjælp, hospitalsophold og efterfølgende kur og pleje, men det er lige så nødvendigt, at de tuberkuloseramte, så længe behandlingen står på, fritages for økonomiske bekymringer. Sker det ikke, vil behandlingen i mange tilfælde være for-gæves. I hvert fald er det givet, at den i de fleste tilfælde besværliggøres.

Det er mit indtryk, at den ændring af loven om offentlig forsorg, der blev gennemført i 1949 — og især udformningen af § 263 —, i så henseende har imødekommet de forventninger, man nærede til den. Nu har disse lovbestemmelser altså virket i tre år, og dette tidsrum har i nogen måde været en prøvetid, fordi lovens § 263, stk. 2, som efter min opfattelse er særlig betydningsfuld, sætter en maksimumsgrænse på tre år for hjælp til den syge og dennes familie — og endda kun i særlige tilfælde, nemlig når helbredelse ikke er opnået i

løbet af to år, men skønnes at kunne opnås i løbet af yderligere et år.

De nu i den forløbne tre års periode indvundne erfaringer viser imidlertid, at denne yderligere frist i adskillige tilfælde, hvor særlig behandling eller operation har været nødvendig for at opnå fuld helbredelse, bør være længere, end man ved lovens ændring i 1949 antog, og det er i erkendelse heraf, det foreliggende lovforslag nu er fremsat.

Teknisk og typografisk set er dette lovforslag vel et af de enkleste, der nogensinde har været forelagt til behandling i det høje ting, idet hele ændringen kun består i, at et tretal ændres til et firtal. Sker dette, kan altså den fornødne hjælp i særlige tilfælde ydes i indtil fire år, hvad jeg efter de foreliggende oplysninger mener er både nødvendigt og forsvarligt. Jeg kan derfor tilsige mit partis uforbeholdne støtte til gennemførelse af lovforslaget.

Den højtærede arbejds- og socialminister og flere af de ærede ordførere har ønsket udvalgsbehandling. Det har vi ikke noget imod, og det er vel også rimeligt, at man i det kommende udvalg undersøger det af den højtærede minister rejste spørgsmål om, hvorvidt hjælpen skal gøres betinget af, at den tuberkuloseramtes familie også underkaster sig lægelig undersøgelse og eventuelt får pligt til at underkaste sig en vis kontrol. Det er vi villige til at drøfte i udvalget, og jeg tilsiger endnu en gang støtte til gennemførelse af lovforslaget.

Evald Christensen: Min gruppe er ligesom de øvrige ordførere villig til at være med til at gennemføre det foreliggende lovforslag. Jeg kunne i denne forbindelse have lyst til at takke den højtærede arbejds- og socialminister, fordi han har stillet sig så velvilligt overfor dette lovforslag, og det er mig iøvrigt en glæde, at vi allesammen har denne indstilling. Jeg tror, det vil være både til støtte og glæde for de tuberkuloseramte, at de nu kan se, at der er en så almindeligt udbredt velvilje som den, der her er kommet dem i møde — det trænger de til.

En af ordførerne nævnte, at disse mennesker, selvom de er erklæret for raske, er vanskeligt stillet, når det drejer sig om at få pladser, om at få arbejde igen. Vi kan ikke rigtigt indstille os på, at de er raske som andre mennesker, men det skal vi til at øve os i; de tuberkuloseramte kan ikke være tjent med andet. Jeg synes da også, at vi stærkt nærmer os den tid, da de begynder at kunne indtage deres stilling iblandt os, når de er erklæret raske af læ-